

Sygn. akt II Ka 419/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2021 r.

sprawy **R. T.**

obwinionego z art. 87a Prawo Przewozowe

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 3 marca 2021 r. sygn. akt II W 280/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 70 zł kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 419/21

UZASADNIENIE

R. T. został obwiniony o to, że:

w dniu 22 stycznia 2020 r. w miejscowości S. ul. (...) gmina S., powiat (...), województwo (...) w autobusie komunikacji (...) linia nr 704 na odcinku G.- S. w trakcie kontroli nie posiadał ważnego biletu na przejazd, odmówił uiszczenia opłaty oraz okazania dokumentu tożsamości,

tj. o czyn z art. 87a Prawo Przewozowe.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 3 marca 2021 roku, w sprawie o sygnaturze akt II W 280/20:

I. obwinionego R. T. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 87a Prawo Przewozowe i za ten czyn na podstawie art. 87a Prawo Przewozowe wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony, który zaskarżył go

w całości na korzyść i zarzucił mu naruszenie art. 410 kpk co stanowi podstawę zarzutu obrazy prawa procesowego oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Obwiniony powołując się na sformułowane w apelacji zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu czynu.

W toku rozprawy odwoławczej obwiniony poparł wywiedzioną apelację, nie przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego wraz z przytoczonymi na jej poparcie argumentami, w konfrontacji z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, okazała się niezasadna.

Bezzasadność przedmiotowego środka odwoławczego wynika przede wszystkim z faktu, iż kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła, by postępowanie w niniejszej sprawie obarczone było uchybieniami wskazanymi przez skarżącego.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do sposobu sformułowania zarzutu tj. połączenia naruszenia art. 410 kpk oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, ze względu na swą istotę, jest ściśle powiązany z problematyką dotyczącą oceny dowodów. Niemniej jednak, poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził błędu dowolności, który wynikałby właśnie z przekroczenia przez Sąd Rejonowy wytycznych regulujących materię oceny dowodów, a zawarty w art. 7 kpk.

Zarzut z art. 438 pkt 3 kpk (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) powinien bowiem wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu ferującego dany wyrok w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący nie uczynił, ograniczając się do prostej polemiki, która skonfrontowana z doświadczeniem życiowym, racjonalnym rozumowaniem i logiką oraz zgromadzonymi w tej sprawie dowodami pozostawała nieuzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodów, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania), czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt WA 10/05).

W ocenie Sądu Okręgowego, bezzasadne było podnoszenie przez skarżącego naruszenia art. 410 kpk, zwłaszcza równoległe z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych tak ściśle powiązanych z obrazą art. 7 kpk.

Konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody niewiarygodne temu celowi nie służą. Pominięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2017 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 285/17).

Obwiniony nie wykazał, aby Sąd Rejonowy pominął dowód

z przywołanych w treści apelacji norm traktujących kwestię przewozu (...) transportem miejskim. Przedstawiona przez obwinionego interpretacja przepisów dotyczących przewozu osób ujętych w regulaminie przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez (...) W. (zarządzenie nr (...) Prezydenta(...) z dnia 27 maja 2016) jest wybiórcza, korzystna dla niego i dostosowana do prezentowanej przez niego wersji wydarzeń.

Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom obwinionego dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego kontrola biletu u obwinionego została przeprowadzona w sposób prawidłowy, w tym również późniejsze ujęcie obwinionego przez kontrolera.

Podstawowym obowiązkiem pasażera jest przede wszystkim posiadanie aktualnego biletu uprawniającego go do danego przejazdu, przy czym pasażer nie jest obowiązany dysponować biletem już nieważnym. Regulacji tej nie należy rozpatrywać autonomicznie – w oderwaniu od przepisów mających zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, jak chociażby korzystanie z biletu czasowego.

W przypadku korzystania przez pasażera z biletu czasowego jest naturalnym, że w sytuacji kiedy jeden z nich utracił ważność podczas konkretnej podróży to kontrolerzy nie mają możliwości innego ustalenia legalności danego przejazdu, jak sprawdzenie wszystkich biletów, które podróżny winien posiadać na danej trasie.

W związku z twierdzeniami obwinionego co do upływu ważności biletu, którym rzekomo posługiwał się wsiadając do pojazdu, aż bezpośrednio do momentu wejścia kontrolerów do wnętrza pojazdu, ci byli upoważnieni do zażądania obu biletów. Jedynie w ten sposób można było zweryfikować zarówno wersję obwinionego, jak również ważność jego przejazdu.

W toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji obwiniony wyjaśnił, iż zjadł wcześniejszy bilet co w ocenie Sądu Okręgowego jest niewiarygodne oraz nielogiczne.

Nie było żadnej racjonalnej przyczyny, dla której obwiniony nie okazał biletu, gdyby faktycznie był w jego posiadaniu.

Wobec tego podmiot kontrolujący słusznie uznał, że przejazd obwinionego był nielegalny, co skutkowało wezwaniem R. T. do uregulowania należności za przewóz wraz ze stosowną odpłatą dodatkową.

Faktycznie – co podnosił oskarżony w wystąpieniu przed Sądem Okręgowym, błędnie Sąd I instancji przyjął w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakoby obwiniony utrzymywał, że do skasowania ostatniego biletu, który okazał kontrolerowi, miało dojść na poprzednim przystanku. Niemniej uchybienie to (polegające na przytoczeniu błędnych wyjaśnień obwinionego) nie miało wpływu na treść wyroku. Istotnym bowiem ustaleniem, które wskazywało na winę obwinionego było przyjęcie, w oparciu o zeznania świadka W. Ś. przeprowadzającego kontrolę, że obwiniony skasował bilet dopiero, gdy zorientował się, że przeprowadzana jest kontrola, a innego wcześniejszego biletu nie posiadał.

Dlatego Sąd Okręgowy nie uwzględniając apelacji wniesionej przez obwinionego utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 3 marca 2021 roku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 119 kpw, art. 121 § 1 i 2 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk zasądzając od obwinionego kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych. Kwota ta stanowiła sumę: opłaty 20 zł (stanowiącą 10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz 50 zł - zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego w sprawach o wykroczenia (§ 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz.U.2017.2467).